

РЕШЕНИЕ

№ 23267

гр. София, 10.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4778** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Б. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 94Х/23.03.2026 г. на интервюиращ орган в РПЦ –гр. Х.-М. М., с което не е допусната до производство по предоставяне на международна закрила последваща молба с вх. № КП-01-641/04.03.2026 г. /л. 95/.

По изложените в жалбата съображения се моли същата да бъде уважена. Сочи се, че оспореното решение е незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че интервюиращият орган не е съобразил актуалното тълкуване на чл. 40, пар. 2 и пар. 3 от Директива 2013/32/ЕС и е приложил неправилно разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Поддържа се, че във фазата по допускане на последваща молба следва да се преценяват както нови данни, свързани с личното положение на молителя, така и такива относно държавата му на произход, без да се изисква тяхното кумулативно наличие. Излага се, че данните за С. към настоящия момент, включително тези за района на произход на жалбоподателя – Д. А., засягат и неговото лично положение, както и положението на всяко цивилно лице, намиращо се на тази територия. Поддържа се, че административният орган не е извършил действителен анализ на представените писмени доказателства и не е обсъдил в цялост материалите от електронни източници, информацията от Министерството на външните работи на Република България, както и данните от доклад на Съвета за сигурност на ООН. Твърди се, че в тези източници се съдържат данни за висока степен на риск, вътрешни конфликти, нарастваща терористична активност и форми на насилие, които застрашават цивилното население. Посочва се още, че органът едностранчиво е обосновал извода си за подобряване на обстановката в С. с

данни за завръщащи се сирийски граждани, без да отчете твърденията на жалбоподателя, че част от тези завръщания не били доброволни, както и без да съобрази данни за напрежение в региона, за дейност на различни въоръжени формирования, за присъствие на клетки на „Ислямска държава“ и за инциденти в провинция Д. А.. Изтъква се, че в периода февруари – март 2026 г. в Д. А. се наблюдава трайна нестабилност, изразяваща се във въоръжени нападения, терористична активност, експлозии на противопехотни мини и липса на ефективен контрол върху сигурността. Подчертава се, че не са били взети предвид данни за принудително набиране на мъже от кюрдските сили, включително представители на арабския етнос, както и че жалбоподателят попада в рисков профил с оглед възрастта, етническата си принадлежност и района, от който произхожда. Сочи се още, че обстановката в съседни провинции също е нестабилна, а международни организации отчитали нарушения на човешките права, включително произволни арести, изтезания, насилствени изчезвания и други форми на посегателства. По тези съображения се иска отмяна на решението и връщане на преписката за ново произнасяне. Към жалбата са приложени писмени доказателства /л. 11 – л. 51/.

В съдебно заседание жалбоподателят Б. А. Х., се явява лично и се представлява от адв. Л. Д., поддържа жалбата, моли оспореното решение да бъде отменено и преписката да бъде върната за ново произнасяне. Навеждат се доводи, че представените в съдебното производство доказателства, включително справката от 15.04.2026 г. и становището на ВКБООН, следва да бъдат съобразени при преценката за допустимост на последващата молба. Жалбоподателят лично, чрез преводача, заявява, че е напуснал С. през месец юни 2024 г., че няма контакт със съпругата си, която искала развод, че има брат в Германия, а баща му и майка му се намират в С.. Ответната страна не се представлява в съдебно заседание, като по делото е постъпила писмена защита чрез старши юрисконсулт П. Р., за неоснователност на жалбата и моли същата да се отхвърли. Твърди се, че Решение № 94Х/23.03.2026 г. е издадено при спазване изискванията на ЗУБ. Посочено е, че в хода на административното производство са преценени всички относими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и с държавата му на произход, като не са установени нови обстоятелства от съществено значение. В тази връзка се поддържа, че правилно е прието наличието на предпоставките по чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ за недопускане на последващата молба до разглеждане по същество, поради което се иска жалбата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И СЪБРАНИТЕ ПО ДЕЛОТО ДОКАЗАТЕЛСТВА, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 08.04.2026 г. срещу решение, връчено на оспорващия на 06.04.2026 г.-л.69 от делото -е в срок, от адресат с правен интерес, поради което следва да бъде разгледана по съществото ѝ.

По съществото съставът съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба вх. № КП-01-641/04.03.2026 г. /л. 95/ от Б. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], от мъжки пол, [дата на раждане] в С., [населено място], област Д. А., гражданин на С., арабин по народност, мюсюлманин-сунит по вероизповедание, семейно положение – женен, която е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ . Посочено е още, че личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил документ за самоличност.

Визирано е, че за първи път сирийският гражданин е подал до председателя на ДАБ при МС молба с вх. № 2428/14.08.2024 г. за предоставяне на международна закрила в Република България, като по същата с Решение № 414/13.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС на лицето е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Решението е било предмет на съдебен контрол пред Административен съд – Хасково, който с Решение № 1906/04.03.2025 г. е отхвърлил жалбата. С Решение № 6593/18.06.2025 г. по описа на Върховният административен съд е оставено в сила решението на Административен съд – Хасково.

Посочено е, че с настоящата последваща молба са представени писмени доказателства от публично достъпни електронни и медийни източници /л. 101 – л. 154/, сред които доклад на Съвета за сигурност на ООН относно положението в С., заповед и отговор от Министерството на външните работи на Република България във връзка със заявление за достъп до обществена информация, както и материали на новинарската агенция „Х.“/А.. Интервюиращият орган е отчел, че същите се отнасят до общата обстановка в С., положението в Североизточна С., дейността на въоръжени формирования и сигурността в региона. Същевременно е посочено, че информацията от „Х.“/А. следва да се преценява с оглед връзката на агенцията с Автономната администрация на С. и Източна С. и свързаните с нея Сирийски демократични сили, поради което не може самостоятелно да обоснове твърденията от молителя обстоятелства без допълнителна независима проверка. Отбелязано е и че част от материалите са представени в превод, изготвен от адвокатската кантора, представляваща молителя, като е прието, че всички представени доказателства следва да бъдат обсъдени съвкупно с данните по преписката и със заявеното в предходното производство.

В последващата молба чужденецът е заявил, че са настъпили промени в района на [населено място] след падането на режима на Б. А.. Посочил е, че според него управлението на града е поето от кюрдските въоръжени сили, които се стремят към създаване на самостоятелна държава, в резултат на което се наблюдават постоянни въоръжени конфликти. Твърди, че конфликтите ескалирали след януари 2026 г., като сблъсъците достигнали почти до гражданска война, създавали се коридори за евакуация на местното население, а множество цивилни били разселени и пострадали вследствие на военните действия. Посочва още, че поредното примирие не довело до стабилизиране на обстановката, тъй като кюрдските сили в [населено място] отказали да се подчинят, поради което правителствените сили обсадили града, а десетки цивилни, включително деца, останали без храна и вода. Молителят твърди също, че кюрдските сили набирали бойци, като на първа линия изпращали дискриминационно представители на арабското малцинство. Обяснява, че преди напускането си бил заплашван и принуждаван от кюрдски групи да участва във военни действия. Излага и данни за увеличена активност на клетките на „Ислямска държава“, включително почти ежедневни атентати в различни градове на страната и отправени чрез аудио послания заплахи към държавния глава А. ал Ш.. Твърди още, че след атаките между И. и И. в нестабилността в региона били въввлечени и Л., С. А. и Й., което допълнително засилвало риска за цивилното население, включително от бомбардировки, нарушаване на териториалната цялост и жертви.

В последващата молба жалбоподателят свързва твърдения риск и с личното си положение, като сочи, че е арабин, мюсюлманин-сунит и оказва да подкрепя кюрдските въоръжени групи. Посочва, че [населено място] се счита за централа на Кюрдската автономна администрация, поради което за него съществували опасения от дискриминационни мерки, насилствено задържане и принудително участие във военни действия. Твърди още, че разполага с информация от свои приятели, които били принудително върнати в С., както и че наличните данни сочат на взаимосвързана хуманитарна и политическа криза, ескалация на престъпления и въоръжени инциденти, масови жертви, разселване на цивилни лица, нарушения на човешките права и трудности при прилагането на международни споразумения. Наред с това заявява, че след пристигането си в Република България се е стремил към интеграция, като е работил, изучавал

български език и е допринасял за обществото.

В оспореното решение е прието, че в първоначалното производство молителят е заявил, че е роден в [населено място], област Д. А., където е пребивавал до напускането на страната си на произход. Посочил е, че не е отбивал военна служба и че е напуснал С. поради продължаващия въоръжен конфликт, тежкото икономическо положение, липсата на елементарни условия за живот и атмосферата на несигурност и страх. Заявил е, че районът на [населено място] се контролира от правителствените сили, като части от област Д. А. се намират под контрола на кюрдски въоръжени формирования, които влизали в сблъсъци както помежду си, така и с арабски племенни групи. Посочил е, че многократно е бил свидетел на военни действия, а при бомбардировка през 2017 г. е загинал негов братовчед. Наред с това е заявил, че не е бил арестуван, съден или осъждан, не е членувал в политическа партия и не е бил обект на преследване от държавни органи или недържавни субекти, както и че не е имал проблеми на етническа или религиозна основа, както и че не са отправяни лични заплахи спрямо него или членовете на семейството му и не е упражнявано насилие. Заявил е опасение от евентуална мобилизация и е посочил, че към настоящия момент не би се завърнал в С. поради продължаващия конфликт и несигурната обстановка, но при нормализиране на ситуацията би обмислил завръщане

Ответникът е съпоставил тези данни с новите твърдения в последващата молба и е приел, че същите не установяват нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя. В решението е посочено, че твърденията относно военни действия, несигурност, страх от мобилизация и обща обстановка в С. по същество са били предмет на разглеждане и при първоначалното производство. Прието е още, че представените доказателства имат общоинформационен характер и не съдържат индивидуализирани данни за нов риск, възникнал след приключване на предходното производство.

Във връзка с изясняване на обстановката органът се е позовал на информационна справка с вх. № МД-02-47/11.02.2026 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно актуалната обстановка в С. и състоянието на сигурността в провинция Д. А. /л. 70 и сл./. От същата са отчетени данни както за политическите промени след падането на режима на Б. А., така и за продължаващи предизвикателства пред сигурността в отделни райони. Отразени са данни за завръщане на сирийски граждани и вътрешно разселени лица, за предприети мерки по възстановяване и реинтеграция, както и за наличие на инциденти, свързани със сигурността, включително в части от провинция Д. А..

В решението е обсъдена и информацията относно кюрдските въоръжени сили и начина, по който набират хора за своите редици. Въз основа на събраните данни е отчетено, че в определени райони на Североизточна С. съществува система за задължителна военна служба под контрола на водената от кюрдите автономна администрация. Наред с това органът е приел, че по преписката не са представени доказателства за конкретни действия спрямо молителя или за настъпили след приключване на предходното производство нови индивидуални обстоятелства, които да обосновават различен извод.

Прието е също, че заявленията от жалбоподателя обстоятелства относно работа, изучаване на български език и стремеж към интеграция в Република България не представляват нови обстоятелства от съществено значение за преценката по чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, доколкото не обосновават наличие на основание за международна закрила и не променят изводите относно допустимостта на последващата молба.

С оглед изложеното молбата не е допусната до последващо разглеждане.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО са представени допълнителни писмени доказателства от

жалбоподателя чрез адв. Л. Д.. Същите включват становище на ВКБООН от април 2026 г. и материали относно актуалното положение в Сирийската арабска република, както и относно позицията на ВКБООН във връзка с връщането на сирийски граждани. Представени са и доказателства относно обстановката в страната по произход, положението в района на Д. А., дейността на въоръжени формирования, включително кюрдски сили, активността на „Ислямска държава“ и твърденията за риск от насилствено набиране и участие във въоръжени действия /л. 160 – л. 225/.

Представена е и нова актуална справка с вх. № МД-02-155/15.04.2026 г. относно актуалното положение в С. и в провинция Д. А. /л. 250 и сл./. От същата се установява, че страната продължава да се намира в преходен период след падането на режима на А., като се отчитат процеси на политическа трансформация и икономическо възстановяване, но и запазващи се хуманитарни затруднения и проблеми със сигурността. По отношение на провинция Д. А. е посочено, че районът остава един от най-нестабилните и фрагментирани в С., като контролът е разпределен между различни сили и продължават да се регистрират инциденти, свързани със сигурността. Отразени са данни за дейност на въоръжени формирования, противопоставяне между СДС, арабски племенни милиции и клетки на ИДИЛ, както и за нападения, заплахи, изнудване на цивилни лица и хуманитарни затруднения. В справката са изложени и данни относно военната служба и мобилизацията, като е посочено, че в районите под контрол на кюрдските сили и Автономната администрация на С. и Източна С. действа задължителна служба за самоотбрана. Наред с това са визирани и рискове за отделни групи лица, включително сведения за враждебно отношение и заплаха от тормоз спрямо алавитите в провинцията. Тези данни са относими към общата обстановка в района и следва да бъдат преценени в съвкупност с личното положение на жалбоподателя и заявленията от него основания за страх.

СЪДЪТ ОТ ПРАВНА СТРАНА НАМИРА СЛЕДНОТО:

Видно от чл.76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл.13, ал.2 от ЗУБ. С разпоредбите на чл.76а – чл.76в от ЗУБ са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл.40 – чл.42 от Директива 2013/32/ЕС. С чл.33, ал.2, б.,„а“ – „д“ от Директива 2013/32/ЕС държавите членки са ограничени да приемат, че една подадена молба за международна закрила е недопустима само в изчерпателно посочените в нея случаи.

Въз основа на изложеното се прави извода, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, надлежно определен по реда на чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ – интервюиращ орган на ДАБ, явяващ се национален решаващ орган по чл.2, б.,„б“ от Директива 2013/32/ЕС, овластен с правомощието по чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ след предварителното разглеждане на допустимостта на последващата молба. В тази връзка интервюиращият орган М. М., със Заповед № РД05-337/12.06.2024 г. от Председателя на ДАБ на л.85, е определен като компетентен да извършва действия по ЗУБ, поради което постановеният акт има характер на валиден индивидуален административен акт.

Съдът не споделя довода, че има процесуални нарушения вкл. съществени такива. Въпреки, че с последващата молба не е изложено нито едно ново конкретно обстоятелство-било свързано с държавата по произход, било с личното качество на лицето –ответникът обстоятелствено и отново е разгледал причините за напускане на страната на фона на последната ситуация в С. от актуалната справка към момента.

Правилно е прието, че молбата е последваща, за което страните не спорят.

Съдът напълно споделя извода на ответника, че не само трябва да се посочат нови обстоятелства, непрекъснати преди, но и те следва да са от съществено значение за личното положение на търсещия международна закрила или относно държавата му по

произход.

Видно от молбата, лицето изразява основно нежеланието си да се върне в С. предвид бъдещи опасения от новата политическа обстановка, до продължаващата несигурност, до наличие на различни въоръжени формирания, до опасения от мобилизация и до влошени хуманитарни условия. Тези обстоятелства са били в значителна степен предмет на обсъждане и при предходното производство. Още тогава молителят е заявил, че е напуснал С. поради въоръжения конфликт, тежкото икономическо положение и атмосферата на несигурност. Той е изразявал и опасение от евентуална мобилизация. При това положение правилно интервюиращият орган е извършил преценката по чл. 76б, ал. 1 ЗУБ въз основа на наличните по преписката данни и приложената справка за страната по произход.

Неоснователен е и доводът, че представените материали от електронни източници сами по себе си обосновават допускане на последващата молба до разглеждане по същество. Съдът не отрича, че част от тях съдържат данни за инциденти, свързани със сигурността, включително в Д. А., както и за активност на въоръжени групи, разселване на цивилни лица и хуманитарни затруднения. Тези материали обаче имат общоинформационен характер. Те не установяват конкретно действие, предприето спрямо жалбоподателя след приключване на предходното производство, нито доказват, че същият лично е бил търсен, заплашван, включен в списъци или поставен в ситуация на непосредствена опасност по начин, който не е могъл да бъде заявен и обсъден в предходното производство.

Следва да се има предвид, че приложените към последващата молба публикации на новинарската агенция „Х.“/А. и останалите материали от електронни източници съдържат сведения за отделни събития, инциденти и политически процеси, но не обективират самостоятелно нови факти относно личното положение на молителя. Същите могат да бъдат съобразени като част от съвкупността от данни и информация относно обществено-политическата обстановка в държавата по произход, но не са достатъчни да заместят изискването за наличие на нови обстоятелства от съществено значение по чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

Съдът съобразява и доводите относно риска от принудително набиране от кюрдските сили. От събраните по делото данни се установява, че в определени райони на Североизточна С. се сочи наличие на система за задължителна служба под контрола на кюрдската администрация. Това обстоятелство обаче е обсъдено от органа. В случая не са представени конкретни доказателства, че спрямо жалбоподателя след приключване на предходното производство са били предприети действия по набиране, задържане или принудително включване във въоръжени формирания. Твърдението, че е търсен за попълване на редиците на кюрдските сили, остава недоказано и не се подкрепя от конкретни индивидуализирани данни.

Следва да се отчете и че при първоначалното производство молителят е заявил, че не е бил обект на преследване от държавни органи или недържавни субекти, не е имал проблеми на етническа или религиозна основа, както и че спрямо него не са отправяни лични заплахи и не е упражнявано насилие. В последващата молба се акцентира върху риск, свързан с арабския му произход, сунитската му религиозна принадлежност и отказа му да подкрепя кюрдски въоръжени сили. Тези твърдения обаче не са придружени с

конкретни доказателства за новонастъпили индивидуални факти, които да преодолеят вече извършената преценка.

От значение е и представената справка с вх. № МД-02-47/11.02.2026 г. /л. 70 и сл./. От нея се установява, че обстановката в С. след падането на режима на Б. А. е сложна, като страната се намира в преходен период и в отделни райони продължават да се регистрират инциденти, свързани със сигурността. Същевременно са отчетени и данни за процеси на стабилизиране, завръщане на значителен брой сирийски граждани, международна подкрепа и постепенно възстановяване на част от институционалния и обществен живот. Тези данни не изключват наличието на рискове в отделни райони, но не обосновават извод, че към момента на постановяване на решението съществува безогледно насилие в степен, при която всяко цивилно лице, единствено поради присъствието си в страната или в провинцията, е изложено на реална опасност от тежки посегателства.

По отношение на представеното становище на ВКБООН от април 2026 г. и допълнителните материали, съдът намира, че същите следва да бъдат съобразени като част от общата информация за страната по произход. В тях се съдържа позиция относно необходимостта от внимание при връщане на сирийски граждани и относно продължаващата несигурност в страната. Тази обща позиция обаче не освобождава съда и административния орган от задължението да преценят дали в конкретния случай са налице нови обстоятелства от съществено значение по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Такива индивидуализирани нови обстоятелства в случая не се установяват.

Следва да се съобрази и отразеното в новата справка от 15.04.2026 г. относно актуалното положение в С. и в провинция Д. А. /л. 250 и сл./ също съдържа данни за запазващи се предизвикателства пред сигурността и за наличие на инциденти в района. Отразено е, че провинция Д. А. остава една от нестабилните и фрагментирани части на страната, като контролът в отделни райони е разпределен между различни сили и продължават да се регистрират прояви на въоръжено напрежение, включително противопоставяне между СДС, арабски племенни милиции и клетки на ИДИЛ. Посочени са още данни за нападения, заплахи, изнудване на цивилни лица, хуманитарни затруднения, както и за проблеми при възстановяване на нормалните условия за живот.

В справката се съдържат и данни относно военната служба и мобилизацията, като е посочено, че в районите под контрол на кюрдските сили и Автономната администрация на С. и Източна С. действа задължителна служба за самоотбрана. Тези данни са относими към заявените от жалбоподателя опасения от насилствено набиране от кюрдски въоръжени формирования. Същевременно обаче по делото не се установява спрямо него да са предприети конкретни действия по набиране, задържане или принудително включване във въоръжени формирования след приключване на предходното производство.

Следва да се отчете и че част от данните в справката касаят рискове за определени групи лица, включително сведения за враждебно отношение и заплахата от тормоз спрямо алавитите в провинция Д. А.. Тези обстоятелства обаче не са пряко относими към личното положение на жалбоподателя, доколкото същият е заявил, че е арабин по народност и мюсюлманин-сунит по вероизповедание. Ето защо, макар справката да сочи на

нестабилна и сложна обстановка в провинцията, същата не установява такава конкретна връзка между отразените инциденти и личното положение на жалбоподателя, която сама по себе си да обоснове допустимост на последващата молба. Не се установява и такава ескалация на насилието в релевантния за лицето район, която да обоснове извод, че всяко цивилно лице, единствено поради присъствието си там, е изложено на реална опасност от тежки посегателства.

Не може да се приеме и че обстоятелствата, свързани с интеграцията на жалбоподателя в Република България – работа, изучаване на български език и принос към обществото, имат значение за допустимостта на последващата молба. Те могат да имат житейско значение за личното му положение, но не представляват основание за международна закрила по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, нито са относими към предварителната преценка по чл. 76а и чл. 76б от ЗУБ.

Следователно съдът намира, че и с оглед новата справка не се установяват такива нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя или относно държавата му по произход, които да обуславят допустимост на последващата молба. С оглед изложените съображения правилно ответникът е счел, че последващата молба не следва да се допуска до разглеждане по общия ред. Няма никакви нови обстоятелства, които налагат разглеждането ѝ по този ред. Показателен е и факта, че освен наведени общи съображения за променената обществено-икономическа обстановка, то и лицето мотивира нежеланието си да се върне с обстоятелството, че се опитва да се интегрира в обществото, като работи и учи български език, което не е относимо към основанията за международна закрила. От друга страна при възможността за лични обяснения за това, че роднините на лицето са в страната по произход и на мястото, за което оспорващият твърди, че е опасно- лицето заявява, че роднините му продължават да живеят там. Следователно - след като семейството продължава живота си в посочената провинция, може да се направи извода, че опасността не е посъвместна и както се посочи не се установяват конкретни лични основания на преследване, които при връщане на лицето в страната биха поставили живота или сигурността му в опасност.

Следователно - жалбата е неоснователна и трябва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 94Х/23.03.2026 г. на интервюиращ орган в РПЦ –гр. Х.-М. М., с което не е допусната до производство по предоставяне на международна закрила последваща молба с вх. № КП-01-641/04.03.2026 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

СЪДИЯ:

